

FCHODOVINY

3

Z PRAVODAJ FARNOSTI CHODOV • ROČNÍK 4 • 2005

- NOVINKY Z KC
- SLOVO NA BŘEZEN
- FARNÍ CHARITA
- VÁNOCE PETRA SVOBODY
- HISTORIE FARNOSTI
- VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY
- SOUTĚŽ PRO DĚTI (2)

*Pro moji záchranu
prošel peklem...*

Člověk

NOVINKY Z KŘEŠŤANSKÉHO CENTRA

KC má nové webové stránky

Internetové stránky KC najdete na adrese www.kcjm.duch.cz. Nedávno změnily svou vizáž. Najdete zde aktuální program KC, rozpis pravidelného programu a kontakty na jednotlivé organizace, které zde sídlí.

Setkání o budoucnosti KC

17. února se po večerní mši uskutečnila schůzka o provozu Křesťanského centra avizovaná v minulých FCHODOVINÁCH. Během jeden a půl hodinového setkání padlo mnoho nápadů a připomínek: rozvinout práci s mládeží nad 15 let, zřídit zde modlitební službu za potřeby věřících i nevěřících obyvatel Jižního Města, roz-

šířit využití klubu Na Dně, organizovat zde jednorázové prodejní benefiční akce typu „bazar“, pozvat sem malou řeholní komunitu, která by zde bydlela a tvořila by duši Křesťanského centra atd. Realizace toho všeho bude samozřejmě záležet na energii a možnostech nás všech a především na celkovém směřování farnosti.

Svůj vztah ke KC hezky vyjádřila jedna účastnice, která odpověděla na otázku, co pro ní KC znamená: „V pondělí sem jde naše dítě nacvičovat Bachovy pašije, v úterý na náboženství, ve středu na výtvarku s paní Rohnovou, ve čtvrtek a v neděli sem jdeme celá rodiny na mši.“

Děkuji všem účastníkům setkání a těším se na další spolupráci.

Představujeme Nízkoprahový klub

Křesťanské centrum má vedle samotné farnosti sloužit také obyvatelům Jižního Města. Jak jsem již psal v minulém čísle FCHODOVIN, najdeme zde široké spektrum aktivit, které bych rád (znovu) představil.

V prvním patře nad kaplí sídlí nízkoprahový otevřený klub DIXIE provozovaný občanským sdružením Kamínek. Do klubu mohou přijít děti od 6 do 14 let. Nemusí se zde nijak hlásit nebo zavazovat k dlouhodobé docházce. Některé přijdou jednou, jiné chodí pravidelně. Hlavní náplní klubu jsou volnočasové aktivity pro děti, které by jinak trávily volná odpoledne na ulici. Smyslem práce s dětmi je výchova, prevence kriminality, drogové závislosti, ale i vzdělávání nebo pomoc dětem a jejich rodinám v obtížných sociálních situacích.

Klub je otevřen v pondělí, středu a čtvrtek od 15.30 do 18.30. V roce 2004 jej navštívilo 830 dětí, 68 jich přišlo poprvé. Z jednorázových akcí můžeme jmenovat: čarodějnice, balónkovou oslavu Dne dětí, prázdninový kemp Dixie, malování na kameny, akce Chodovský beránek a Pastýřové vstávejte atd.

Klub DIXIE vede Petra Mílková, diplomova-

ná specialista v oboru sociální práce, za obětavé pomoci dobrovolníků.

Když jsem na podzim zavítal na klubovou akci Pastýřové vstávejte, byly to moc hezké dvě hodiny. Vedle Čechů jsem se seznámil i s dětmi–cizinci s nevyslovitelnými jmény. Jsem moc rád, že farnost pomáhá prostřednictvím Křesťanského centra dětem, které by se jinak bezprizorně potulovaly po sídlišti. Je to velký vklad do jejich budoucího života a, věřím, i příprava na setkání s Kristem.

Více informací o klubu DIXIE najdete na nových internetových stránkách společenství Kamínek www.kamínek.org.

Filip Malý

Postní doba

...je již v plném proudu, Velikonoce se blíží milovými kroky. Někdy se stane, že člověk zvyklý žít v určitém rytmu ani moc nezaznamená změnu života s příchodem postní doby. To je jistě škoda především pro nás samé. Zastavme se, berme to období jako čas milosti určený k hledání Boha, modlitbě a naslouchání. Teď je ta doba příhodná něco se sebou udělat. Srovnat krok. Uspořádat svůj život. Dát do pořádku neřád a chaos, který je v nás.

Zkusme si někdy pohovořit s Pánem takovým způsobem, že se zeptáme například: „Ježíši, co se Ti na mně nelíbí?“ Sami si pak odpovíme, co by nám asi Ježíš řekl. Když si to řádně rozmyslíme a odpovíme, tak pokračujme Ježíšovou otázkou: „Co s tím uděláš?“ A teď se snažme co nejlépe, pravdivě a upřímně říci, co by se s tím dalo udělat. Nejdřív to musíme vědět, pak se pro to můžeme rozhodnout. Rozmysleme se, co je v našich silách a slibme konkrétní kroky. Je to velmi účinné. Například se můžeme rozhodnout pro svátost smíření, urovnat spory s konkrétní osobou apod. Když se nám podaří přiblížit se k Ježíšovi, obnovit k němu vztah a zakoušet jeho pokoj v srdci, pak můžeme říct, že náš postní čas nebyl promarněný, ale stal se časem milosti.

Václav

Zprávičky z Farní charity

Oblečení, ach ty hadry...

Jednou z bolestí všech vedoucích pracovníků Charity jsou velmi časté dotazy na možnost odložení obnošeného šatstva. Nezapírám, že na oblečení máme všichni vypěstovanou velmi silnou alergii. Z tohoto důvodu jsem velmi vděčná paní Jolaně Šimandlové za to, že nezištně a obětavě pravidelně 2x za rok pořádá ve farnosti burzy oblečení. Přiznávám, že se na pořádání této akce nijak nepodílím. Většinou se dozvím o termínu burzy až při čtení Fchodovin, často až poté, co burza proběhne.

Jenže dotazy na dary oblečení přijímáme neustále. Především v době, kdy se mění roční období a lidé začnou aktualizovat šatníky. Moc se omlouvám, ale Farní charita Chodov oblečení nevybírá a vybírat do budoucna nebude. Důvodem tohoto rozhodnutí není má nechuť k „hadrům“, ale zcela prosté provozní možnosti naší organizace.

Charita Chodov má dvě zázemí – jednu kancelář v budově Křesťanského centra Jižní Město o rozloze 18,2 m² a 3 místnosti na Spořilově, které slouží jako sesterna, kancelář vrchní sestry a místnost pro pečovatelky. Na Spořilově máme ještě sklad zdravotnických pomůcek – opět jedna zcela naplněná místnost. Na ukládání oblečení prostě nemáme kapacitu. Dalším důvodem je, že ani ústředí Charity nemá

Nakreslil Zdeněk Šorm

skladovací prostory a oblečení nevybírá. I kdybychom tedy oblečení přijali, nemáme ho kam (ve vnitřní struktuře Charity) předat k dalšímu využití, či zpracování. V současné době jsou natolik přísné hygienické podmínky při použití obnošeného šatstva, že je levnější koupit potřebným nové, nebo získat oblečení z celních skladů. Recyklace a likvidace odpadu je drahá a pro Charitu finančně neúnosná.

Jsou samozřejmě organizace, které oblečení přijímají. Jejich počet ovšem stále klesá. Mohli bychom tedy, teoreticky, odvézt oblečení tam. Jenže naše organizace nemá žádné služební auto. Soukromé auto má mizivé procento našich zaměstnanců a těžko po nich mohu chtít, aby rozváželi po ošacovacích střediscích staré oblečení. Jako jediná možnost tedy zbývá batoh na záda a jet MHD. Druhou reálnou možností je nejbližší popelnice a vyhýbat se sousedům.

Navíc musím konstatovat, že podle našich zkušeností je většina darovaného oblečení nepoužitelná. Jsou to často staré, neforemné a ne úplně čisté hadry, které patří do popelnice daleko víc než do sociálního zařízení. Není neobvyklé, že se po příchodu do práce musíme probít hromadou pytlů s věcmi, které nám někdo nechal přede dveřmi. Pokud nám počasí nepřehraje, bývají ty pytle ještě mokré a zablácené. Někdy najdeme za dveřmi i další zajímavé věci – boty, kytky, hračky, staré nádobí, prošlé léky apod. My potom musíme tyto nechtěné dary nějak zlikvidovat, protože bychom se do našich prostor za chvíli nevešli a nedalo by se tam dýchat.

Proto vás moc prosím, nepleťte si Charitu s odpadkovým košem. Když nám voláte, často se ptáte, co s těmi věcmi tedy máte dělat. Určitě máme všichni před domem popelnici a zaplacený odvoz komunálního odpadu. Pro likvidaci většího množství odpadu existují v jednotlivých městských částech sběrné dvory. Také není špatné mít partu přátel a občas prová-

dět směnu oblečení (já to dělám především s dětským oblečením). Pokud chcete oblečení odložit do nějaké sociální organizace, oblečení vybírají:

Armáda spásy, Petřálkova 2565, Praha 5, tel. 251 611 229, jen pánské oděvy

Naděje, Husitská 7, 130 00 Praha 3, tel. 271 741 360, otevírací doba 8.00 – 15.00 hod

Český červený kříž, ošacovací středisko, Sámova 18, Praha 2, tel. 271 746 028

V průhonickém nákupním centru na parkovišti před Elektroworldem je kontejner na oblečení – je na něm napsáno, že oblečení bude použito k humanitárním účelům. Tam také můžete oblečení odvézt.

Mám k vám jménem všech kolegů, kteří vybírají oblečení, velkou prosbu. Předtím, než oděvy někam povežete, se zamyslete a položte si následující otázku: „Nabídl/a bych toto oblečení beze studu někomu z rodiny nebo přátel?“ Zkuste si na tuto otázku upřímně odpovědět a potom s oblečením naložte v souladu s touto odpovědí.

Eva Černá

Naplněný život Libuše Rottové

Jako blesk z nebe nás zasáhla zpráva o náhlém odchodu naší dlouholeté kostelnice paní Libušky Rottové. Zemřela nečekaně po krátké nemoci v nedožitých sedmdesáti třech letech. Rozloučili jsme se s ní při mši v úterý 8. února za hojné účasti farníků a několika kněží. Že nám bude chybět, je více než jisté. Kostel sv. Františka byl jejím domovem. Prakticky denně sem přicházela, někdy už během dopoledne, aby tu všechno nachystala, vyzdobila a vždy s předstihem vzorně připravila. Všichni jsme obdivovali kvetoucí záhonky a umně připravené kytice na oltáři, s kterými se doslova mazlila. Ráda se zasmála, popovídala. Vždy s sebou přinášela cosi lidsky hřejivého. Jistě už u Pána na svůj milovaný kostel nezapomíná. A třeba nám vyprosí, že Pán pošle někoho, kdo ji nahradí.

Vánoce Petra Svobody and

Ve čtvrtek 24. února se v Křesťanském centru uskuteční beseda s Petrem Svobodou o jeho misi vojenského kaplana v Iráku. Aby ani ti, kteří nebudou moci přijít, nebyli o nic ochuzeni, sešli jsme se v neděli 13. února na faře a z posezení vzešel následující rozhovor exkluzivně pořízený pro FCHODOVINY.

Jak se kněz stane vojenským kaplanem v Iráku?

K vojákům jsem nastoupil s tím, že můžu jet do mise. Prvořadě jsem netoužil po cestování. Ale když někam jdete a víte, co to obnáší, tak s tím člověk počítá. A když jsem v minulém roce nastoupil k vojenské polici, tak jsem s Irákem počítal, protože právě tam vojenští policajti působí. Nejbližší možnost byly Vánoce. Od prosince do března se původně počítalo s psychologem, který se s kaplany po třech měsících v kontingentech střídá – jednou psycholog, jednou kaplan. Nicméně, protože se blížily Vánoce, Nový rok, Tři králové – slavnosti, při kterých lidé, i nevěřící, běžně zajdou do kostela, tak velitel kontingentu, který je věřící, požádal, aby přijel kaplan alespoň na služební cestu. A ta se uskutečnila od 20. prosince do 15. ledna. Když odpočítáte cestu, zbývá 21 dní na britské základně Shaibah poblíž Basry.

Jaký je první dojem z armády?

Mě osobně armáda hodně obohatila tím, co vidím zevnitř. Když jsem se díval zvenku, díval jsem se s podezřením. Teď to jako voják z povolání vidím velice optimisticky. Ti lidé umí a jsou na správném místě. Dobrodruzi se tam neudrží. Přes psychotesty neprojde někdo, kdo by si tam chtěl jen vybit energii nebo cestovat, ačkoliv se o tom mluví. Když se lítá vrtulníky a slaňuje nebo jezdí do zahraničí, tak vtípujeme: „Kam pojedeme příště na dovolenou?“ Ale podstata věci je, že dělám svou práci. To se mi tam hrozně líbilo.

Dobrodružné a nebezpečné to ale je.

Za čtyřiačtyřicet hodin se jen občas ozve střelba, detonace nebo přelétne raketa. Je to hrozně malá chvilinka a když se nikdo netrefí, vlastně se nic nestalo. Ale když se stane, tak je to špatné. Já osobně

jsem to nebezpečí cítil. Doléhalo to i na lidi, kteří jsou otrlí nebo byli už ve čtvrté misi, a zatím se jim nic nestalo (takže jsou statisticky „v klidu“). Zároveň jsem viděl odhodlání chlapů, kteří dělají svou práci a chtějí ji dělat i s tím nebezpečím. Jsou si toho rizika vědomi. To mě úplně okouzlo. Ta statečnost. Ne nerozumná touha po dobrodružství nebo nějaké šelmovství v očích.

Naše jednotka je tam hlavně kvůli výcviku iráckých policistů. Akční nasazení není velké. Což by ti chlapi uvítali. Když věděli, že Britové jedou k nějakému konfliktu nebo že tam jedou Dánové, že to mají „akčnější“, říkali: „My jenom cvičíme.“ Nebezpečí se ale nevyhnu, protože se cestuje a s tím jsou také spojeny konflikty. V nebezpečí jsou tam do jisté míry všichni.

Co říkají vojáci na přítomnost kaplana?

Je hodně vojáků, kteří se už s kaplany setkali a mají s nimi velice dobrou zkušenost. To mi otvíralo dveře. Ti, kteří se s kaplanem setkávají poprvé, se zase zajímají. A ani já nezůstanu stát stranou. Mám zájem o každého. První kontakty kaplan versus voják jsou se zájmem, otevřené a, řekl bych, upřímné. Lidé přiznají, že jsou nevěřící, že se s vírou setkali v rodině nebo že navštívili o vánocích kostel, jak to většinou chodí. Služba kaplana je postavená humanitně – být vojákům lidsky blízko v těžkostech. Být jim nablízku jako opora a pomoc a být blízko velitelům jako korekce. To jsou dvě základní povinnosti kaplana. Podporovat lidský prvek vojáka v těžkých situacích. Člověk se dostane do konfliktu, má bolesti a starosti osobní i profesní. Většinou se o věcech mluví, uzavřených typů je tam málo. Po vojácích se spíš žádá, aby byli extroverti, kteří vezmou zbraň a bojují, než aby říkali: „Nemá to cenu, stejně všichni zemřeme.“ Takže otevřenost nechybí.

eb vojenský kaplan v Iráku

Britská vojenská základna Shaibah

A jak se cítí kaplan s vojáky?

Cítil jsem se tam velice dobře a na svém místě, využitý nejen z té humanitární stránky, ale i jako kněz. Cítil jsem se tam využitý nejen z té humanitní stránky ale i jako kněz. Nebylo to mnoho případů. Jsou tam ale i věřící lidé, velitelem počínaje. On třeba řekne: „Kaplane, modli se za to. A myslím to vážně.“ Je to věřící člověk a takhle to bere. Má dobrou zkušenost. Třeba jeden kolega měl osobní problém a přišel. Jednak se rozpovídal o tom problému a jednak se rozpovídal o své víře. Byla to vhodná příležitost, a tak jsem mu řekl: „Podívej, mše je každý den.“ (Sloužil jsem ji každý den soukromě, v neděli nebo ve svátek jsem ji nabízel veřejně. Někdy jsem tak byl i sám.) „Dneska večer budu mít mši za to, co máš na srdci.“ Také jsem mu nabídl zpověď a on přijal. Byl to tak silný zážitek, že kdybych tam byl ty tři týdny jen pro něho, mělo to smysl.

Tohle zažije kněz samozřejmě i ve farnosti. Armádu preferuji, protože jsou v ní lidé, kteří ne že by byli nevěřící z přesvědčení nebo kvůli červené knížece, ale je jim to úplně fuk. Nebo si udělají obrázek z toho, co sledují z náboženských konfliktů ve světě, protože pořád probíhají nějaké náboženské kon-

flikty, které se řeší samopaly. Být těmto lidem nablízku a rozebírat s nimi, co se děje. Na misi je na to dost času. To zažívám jako opravdový kvas evangelia. Nenápadně prokvasí celé těsto.

Představuji si, že je to víc na tělo. Větší prověrka. Je nebezpečí pro vojáky, impulsem přemýšlet o životě, o víře?

No, to jsou vojáci, takže spíš ne. Ta tíživá situace možná evokuje nějaké „náboženské“ potřeby nebo tříbení víry. A kaplan je tam jako katalyzátor, na kterém se to může tak nějak vysrážet. Někomu to může usnadnit cestu, ale spíš bych řekl, že je tam na to víc času, než že by ti lidi byli doma nějak míň otevření. Připadá mi, že i tady v republice, když mám nějakou besedu s vojáky nebo osobní rozhovory, jsou otevřenost a upřímnost otázek na podobné úrovni jako v Iráku.

Jaký jste měli kontakt s místním obyvatelstvem?

Cvičíme irácké policisty, tak hlavně s nimi. Asi 150 lidí. To je pracovně. Na základně je zaměstnáno 300 Iráčanů, i s nimi přijdeme tedy do styku. Že bychom někam zajeli nebo šli mezi místní obyvatele, to ne.

Jak se projevují Iráčané nábožensky?

Jsou to většinou muslimové. Pokud je mezi nimi nějaký křesťan, to jsem nezjišťoval ani nezjistil. V poledne si vybalí kobereček, zorientují se směrem k Mekce a modlí se. Bylo pro mě důležité, zájímavé a inspirující vidět veřejný projev jejich náboženství. V Basře je katolický biskup a normální farnost, kam si jel popovídat na návštěvu na začátku misí i náš kaplan. Když tam byl před rokem biskup Duka, už to nešlo. Irácký biskup přijel na základnu. Dnes nejsou kontakty možné. Nebezpečí je tam vyhodnoceno jako vysoké, přestože jižní sektor je nejklidnější z Iráku.

Jak se posbírali ti iráčtí policisté?

Nevím, ale je to státní služba, jistý plat, takže velký zájem. Je to nebezpečné, ale mám pocit, že jim to zas až tak nevadí. Jsou daleko temperamentnější

národ. Když se někdo hádá, tak už berou zbraň do ruky. Je to součást kultury, s nadsázkou řečeno.

Jak vypadá běžný den kaplana na základně?

Budíček v šest, ranní modlitba, hygiena, v sedm snídaneň, na kterou se jezdí 1,5 km do britské jídelny. Vaří Indové. To jsou pro kaplana velice důležité věci, protože na té cestě a na cestě zpět se vždy chytím jedné skupiny. Je nás tam asi sto. Jede deset aut. Cesta a jídlo jsou příležitost setkat se s lidmi a povídat si s nimi. Je třeba ji využít, proto jsem jezdil vždycky s jinou skupinou. Někdy jsme něco rozpovídali, a příště jsem jel s nimi zas. Moje služba je postavená na společných zážitcích a rozhovorech, ale spíš běžných, ne že bych cíleně do něčeho šel. Člověk má prostě zájem a ono se to rozvine i do náboženských témat. Musíte tomu nechat volný průběh. Nejde to křečovitě. A někdy jsem věděl, že některému vojákovi chci něco říct. Mluvili jsme buď u stolu, nebo soukromě. I na to byl čas během dne. Je důležité vyčlínout si chvíli, kdy je ten člověk někde sám na cestě, nebo si s ním jít zaběhat, zaspotovat a přitom mu něco říct.

Takže zbývá čas i na odpočinek?

Je tam posilovna, trasy na běhání. Základna je velká a v ní jsou jednotlivé campy – irský, dánský, český... Konají se sportovní dny: pochod dánské královny na 22 km, volejbalový turnaj, turnaj v petangue nebo turnaj v hodu metrovou kládou. Já jsem hodil 10,5 m a vítěz hodil asi 18,5 m. To jsou jiní borci.

Kromě sportu asi hodně práce?

Účastnil jsem se normálních zaměstnání. Někdy s dílenskými vojáky, ti pořád něco opravovali. Mám rád manuální práci a když to bylo možné, tak jsem s nimi taky něco odpracoval. Byl jsem taky s vojáky, kteří cvičili. Jednou jsem jel na policejní akademii do Az-Zubairu, což je asi 10 km cesty do sousedního městečka. Do Basry je to 20 km vzdušnou čarou. Na naší základně se cvičili iráčtí policisté, kteří tam přijížděli autobusem. I tam jsem několikrát byl. Několikrát jsem byl na střelbách, což je normální cvičení. Každý voják musí týdně nebo jednou za 14 dní vystřílet tak 50 – 100 nábojů. Když byly úklidové nebo parkové dny, uklízel jsem sociálky nebo ubikace.

A kolem jen poušť...

Tam člověk přijde na to, že je Země placatá. Bez hor, jenom rovina, kam dohlédnete.

My Češi jsme zvyklí spít na zelené kopečky.

Je to takový test povrchnosti. Jestliže je někdo povrchní, řekne, že kolem nic není. Pro jiného je svátek, když se objeví nějaký keřík. O Vánocích tam panuje zimní období, deště. Stromy, které jsou normálně pahýly, se zazelenají. To působí velice příjemně a občerstvujícím způsobem. Když vidíte pouštní lišku, to je taková radost, že je v té vyprahlosti život. Nebo když vám po stěně leze ještěrka. Logisté mají v terárku škorpióna. Každé setkání s životem je příjemné. Člověka to hlouběji zasáhne, protože je zvyklý na pestřejší vegetaci.

Jste tam pořád spolu. Jakou mají vojáci odolnost proti ponorkové nemoci?

Za ty tři týdny se to neprojevovalo, takže nemohu hodnotit. Pravda, vojáci v kolektivu tráví většinou hodně času. Třeba pohotovostní oddělení slouží čtyřicet dní. Jsou sehraaní. Cvičí situace a taktiku boje, kdy jeden musí spoléhat na druhého, různé bojové akce, přesuny vrtulníkem. Taktika je tak postavená. Kdo by chtěl vyčínat nebo si hrát na supermana, který vybočuje a je nevyzpytatelný, nevydrží už při těch cvičeních. Jeden totiž kryje druhého a týmy musejí být sehraané. Takže odolní jsou. Už od začátku na mě armáda působila profesionálně, opravdu dobře. Jsou sehraaní, na nic si nehrají.

Pro dnešek děkuji za rozhovor. Jestli jsme na něco zapomněli, doplníme to příště.

Ted' se zase chystám do Iráku. 16. března bych tam měl letět na 3 měsíce. O Vánocích jsem tam už byl, tak ještě o Velikonocích. A přeci jen ještě něco. Když je to rozhovor do FCHODOVIN, poprosím o modlitbu.

Samozřejmě...

Ne, „samozřejmě“. Já to neberu jako samozřejmost, ale jako věc, kterou prožívám. Modlitbu lidí, kteří se doma modlí za naše vojáky, za mě, za Iráčany, za spravedlivé uspořádání, které se tam buduje.

(S Petrem Svobodu seděl u kafe Filip Malý)

KŘÍŽEM KRÁŽEM MINULOSTÍ CHODOVSKÉ FARNOSTI (IO)

Éru benediktinů, k níž jsme se minule vraceli, uzavřeme fotografií dochovaného portálu prelatury jejich přestavby kláštera u chrámu sv. Mikuláše v sousedství Staroměstského náměstí. Stavba prelatury vznikla za peníze, získané prodejem Chodova, Šeberova a Hrnčář. Později však ji nahradil novobarokní obytný dům. Překročíme rychle také další již popsaná léta, kdy Prahu obléhala cizí vojska. Marie Terezie se tehdy ubránila, ale války tím neskončily. Nutno přiznat, že naši panovníci se pokusili vyrvat ztracené Slezsko rozpínavému Prusku, ale bez trvalého úspěchu. Po sedmi letech se roku 1763 Marie Terezie a stavovští představitelé Koruny české oficiálně vzdali Slezska, středověké země v Poodří, rozlehlejší než celá Morava, a Kladska. Koruna česká se tehdy vlastně rozpadla, přestože císařovna z prestižních důvodů dala scelit různá zbylá území a panství na severu Moravy a prohlásila je za „Rakouské Slezsko“. No, připomeňme, že dnes již neexistuje ani Prusko, tehdy expandující německý stát na severu evropské pevniny. Největší díl jeho bývalého území nyní náleží Polsku...

Nastaly různé reformy našeho soustátí. Roku 1749 byl zrušen v Praze místodržitelský úřad a v Brně zemská vláda. Nahradily je úřady závislé na ústředním úřadu ve Vídni. Jan Sauersig už tehdy nebyl hostivařským farářem. Za svoji obětavost v době válek byl roku 1744 oceněn postavením faráře u pražského chrámu P. Marie Na Louži (zanikl v místech dnešního Mariánského náměstí s budovou Nové radnice a s Městskou knihovnou) a později u Týnského chrámu. Po něm následoval Jan Frisch.

Celkový rozsah hostivařské farnosti v 18. století byl poněkud zvláštní. Spíše než

Portál prelatury

Foto autor

lokální hlediska jej tehdy ovlivnily potřeby hostivařské vrchnosti, kterou stále byl úřad správy statků nejvyššího purkrabství. Příznávací tabely katastru z roku 1713 prozrazují, že k farnosti příslušely jak okolní, tak i velmi vzdálené obce. Důvod byl jednoduchý: k tradičnímu okruhu obcí farnosti, ať náležely k jakémukoliv panství, byly přičleněny všechny obce, připadající k purkrabskému úřadu. Jejich celkový výčet zní takto: Hostivař, Dolní Počernice, Záběhllice, Chodov, Popovičky, Chomutovice, Doubravice, Herink, Modletice, Olešky, Čenětice a Radějovice. O velikosti tehdejších vesnic si učiníme představu na základě skutečnosti, že celý farní okrsek čítal celkem 1130 osob. Všechny lokální chrámky byly označeny jako kaple, takže k hostivařskému farnímu chrámu náležely kaple Nanebevzetí P. Marie v Dolních Počernicích, sv. Bartoloměje v Popovičkách, Narození P. Marie v Olešce a Nanebevzetí P. Marie v Záběhllicích. Patronem všech byl nejvyšší purkrabí. Chodov a Háje se stále nemohly vykázat žádnou sakrální stavbou.

Jiří Bartoň

(pokračování)

Velikonoční bohoslužby

	Kostel sv. Františka	Kaple sv. Ludmily
20. 3. Květná neděle	8.30 mše s žehnáním ratolestí 10.30 mše s žehnáním ratolestí 20.00 mše s žehnáním ratolestí	10.00 mše s žehnáním ratolestí
21. 3. pondělí sv. týdne	17.00 kající bohoslužba	
24. 3. Zelený čtvrtek	18.00 mše s umýváním nohou	18.00 mše
25. 3. Velký pátek	15.00 křížová cesta 18.00 velkopáteční obřady	18.00 velkopáteční obřady
26. 3. Bílá sobota	14.00–18.00 adorace 20.00 velikonoční vigilie	20.00 velikonoční vigilie
27. 3. Zmrtvýchvstání Páně	8.30 mše, 10.30 mše	10.00 mše
28. 3. pondělí velikonoční	8.30 mše	10.00 mše

Křížová cesta se koná po celou dobu postní každý pátek v 17.30 v kostele sv. Františka.

SOUTĚŽ PRO DĚTI • SOUTĚŽ PRO DĚTI • SOUTĚŽ PRO DĚTI

Milé děti, pokud jste poznaly úryvek z knížky v minulém čísle, jistě už se těšíte na pokračování. A tady je druhá ukázka:

„A nakonec, pozorovatelé ptáků po celé zemi oznamují, že sovy se dnes všude chovaly velice nezvykle. I když sovy normálně loví v noci a za denního světla je jen zřídkakdo zahlédne, od východu slunce byly spatřeny celé stovky těchto ptáků, kteří létali všemi směry. Odborníci nejsou schopni vysvětlit, proč sovy tak náhle změnily svůj denní režim,“ a hlasatel si dovolil usmát se. Je to opravdová záhada.

Přejeme vám hodně štěstí a těšíme se na všechny vaše odpovědi.

Nezapomeňte vyplnit kupon... a hodit v kostele nebo v kapli do krabice.

Magda

SOUTĚŽNÍ KUPÓN

Jméno:

Věk:

1. úryvek (autor + knížka):

2. úryvek (autor + knížka):

Uvažujete o tom, že byste si pořídili nějaké domácí zvíře?

Studie ukazují, že péče a starost o nějaké zvíře, které lidem projevuje bezvýhradnou oddanost, snižuje krevní tlak, obnovuje pocit užitečnosti a rozšiřuje obzor.

AKCE KŘESŤANSKÉHO SPORTOVNÍHO KLUBU

(Informace ing. J. Olšanský – 603 256 411, jaroslav.olsansky@intax.cz)

Ne 6. 3. 16.00 Bachovy pašije (KD Opatov)

12. 3. – 19. 3. Týdenní lyžařský výcvik (Krkonose)

• **RELAXAČNÍ VEČER PRO ŽENY** • Milé ženy, naše poslední setkání mě inspirovalo k tomu, že zařadím do našich večerů i vzdělávací část a večery budou mít novou náplň. Všem věrným přítelkyním (*včetně těch, které chodit nemohou*) děkuji za přátelskou podporu a vzájemné dávání se. Příští setkání se uskuteční 8. 3. ve farním sále od 20.00 hod. a také 29. 3. tamtéž od 20.00 hod.

Na všechny se těší Barbora Palečková!

• **SETKÁNÍ MAMINEK NA MATEŘSKÉ DOVOLENÉ** • 9. 3. a 23. 3. s bohoslužbou a příležitostí ke svátosti smíření

• **Srdečně zveme všechny farníky** k účasti na **postní křížové cestě**, která se koná v neděli 13. března na Petříně. Sejdeme se ve 14.00 hod. na nádvoří Strahovského kláštera (*na dohled od zastávky tram. č. 22 Na Pohořelci*). Pobožnost povede náš jáhen Pavel Urban.

• **Změna pastoračního asistenta** • Poté, co ukončil činnost pastoračního asistenta Petr Krampfl, nastoupil na jeho místo Martin Flosman, který již u nás před nástupem do semináře tuto práci vykonával.

• **Březnové sbírky** • Ne 6. 3. – na Arcidiecézní charitu
Pá 25. 3. – Velkopáteční sbírka na Svatou zemi

NÍZKOPRAHOVÝ KLUB PRO DĚTI ŠKOLNÍHO VĚKU

- otevřeno – pondělí, středa a čtvrtek od 15.30 do 18.30 hod.
- volnočasové aktivity a zážitková pedagogika
- sobotní a víkendové výlety • vstup zdarma

OTEVŘENÝ KLUB ve stylu čajovny

s doprovodným programem • vstup volný (není-li uvedeno jinak)
Vchod E, přízemí

www.kaminek.org/nadne

**Klub otevřen pouze
V DOBĚ PROGRAMU**

Čt	3. 3.	19.30	3BUTE TO 3NITY – akustický večer trojice Jakub Alexa, Jakub König a Lukáš Landa, vstup: 33,- Kč
Pá	4. 3.	19.30	GOROPIŠ – ethno fusion & jam session
Út	8. 3.	18.30	Jarní koncert SUŠ Altera Pars
Po	14. 3.	16.00	Sdružení křesťanských seniorů , Mgr. Pavel Urban: Velikonoční rozjímání

Jste dobrá (možná začínající) skupina, která chce koncertovat? Vytváříte alternativní divadlo? Chystáte zajímavou akci pro veřejnost? **NABÍZÍME VÁM PROSTORY V KLUBU!**
VOLEJTE, MAILUJTE NA ČÍSLO A ADRESU O.S. KAMÍNEK!!

Srí Lanka

Ty jsi poznal noc světa

noc nevděku a opuštěnosti,
noc zrady a útěku svých přátel.

Prosím tě za všechny, kteří – ponižováni a uráženi
– dnes prožívají noc, kteří se zoufale lopotí
v nejnižších prostorách existence.

Sešli jim světlo.

Promluv k nim jako kdysi k chudým, nemocným,
malomocným, chromým.

Pošli jim své posly – pošli i mne.

Dej jim svého Ducha.

Nauč mě řeči skutku a lásky.

Fara a kostel

sv. Františka z Assisi

Na Sádce 18, 149 00 Praha 4

☎/fax: 272 934 261

fara.chodov@volny.cz

http://chodovska.farnost.cz

Křesťanské centrum JM

Modletická 1401, 149 00 Praha 4

☎ 267 910 008

fax: 272 919 803

krestanske@centrum.cz,

http://kcjm.duch.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

	Sv. František	Sv. Ludmila
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	18.00	–
Čtvrtek	–	18.00
Pátek	18.00	–
Sobota	7.30	–
Neděle	8.30, 10.30, 20.00	10.00

E-mail

FARA

Václav Chroust (farář)

Vladimír Kalík (farní vikář)

Pavel Urban (jáhen)

Martin Flosman (past. asistent)

272 934 261

607 230 206

776 172 972

272 911 264

777 637 280

fara.chodov@volny.cz

vachroust@seznam.cz

flosmanm@post.cz

KŘESŤANSKÉ CENTRUM

Filip Malý (ředitel KC)

Alice Žváčková (past. asistentka)

267 910 008

736 469 284

777 323 886

krestanske@centrum.cz

filip.maly@post.cz

azvackova@volny.cz

Eva Černá (ředitelka Charity)

CHARITA Chodov (peč. služba)

CHARITA Spořilov (ošetř. služba)

737 322 569

272 941 972

272 765 712

charita.chodov@email.cz

charita.chodov@email.cz

charita.chodov@email.cz

Prosím nezapomeňte! Uzávěrka příštího čísla bude 16. března. Těšíme se na vaše příspěvky!

FCHODOVINY

Zpravodaj farnosti Chodov • redakce: Magda, Josef • typografie: Josef • korektury: Hana • za obsah odpovídá P. Václav Chroust • e-mail: fchodoviny@centrum.cz • http://kcjm.duch.cz/fchodoviny